

På andra sidan

Du får en teckning, full av blyertshjärtan, oregelbundna, unika, levande, ritade med en stigande glädje, en förhoppning, en bild av en mamma som glädjefullt tackar sitt barn med kramar och pussar i hallen klockan fem. När du får en sådan teckning av ditt förväntansfulla barn. När du vet att det finns en till dimension. Du vet att det finns en verklig verklighet på andra sidan glasrutan. Du hatar dig själv för att du inte är där. Du spelar upp en film inom dig, kanske kopierad från någon reklam på tv. Du ler ett tandkrämsleende och utbrister Å vad fint gubben! Men av någon anledning vägrar barnet att möta din blick. Han vet om det. Men det smärta för mycket att möta sanningen. Barnet står ensam i den verkliga verkligheten. Han putsar rutan mellan er med sina kramar. Rutan har inga fläckar. Det är nästan på riktigt. Han tar fram teckningen igen, och igen, och igen. Han förklarar om och om igen, att eftersom det är alla hjärtans dag idag och eftersom han älskar dig mest på jorden, så ritade han alla dessa hjärtan till dig. Men rutan försvinner inte trots de många försöken. Du får tårar i ögonen. Toppen på ditt sorgeberg blir tårar. Jag blir så glad så jag gråter, säger du. Men barnet möter inte din blick. Långt inom dig tackar du honom för det. Och du vet att barnet om några år, eller kanske redan nu, i denna stund, kommer att leta efter anledningen till att hans kärlek inte togs emot där i hallen. Hans anledning kommer att stanna vid sitt eget värde, eller värdelöshet. Han kommer att kämpa för att bli älskad i den verkliga verkligheten under hela sitt liv. Han kommer att stå i tusen hallar tillsammans med tusen gråtande kvinnor, alla lika dig själv. Och om natten kommer toppen av hans sorgeberg att bli till tårar.

Släpp igenom mig. Säger du till dig själv. Han sover redan. Det är för sent. Du skulle vilja väcka honom nu och gråtande trycka honom intill dig. Förklara. Nej, bara ändra dig. Varför kan du ge kärlek men aldrig ta emot? Att inte ta emot är ju att inte ge. Minns du en hall för trettio år sedan? Hade du en mamma bakom en ruta? Är du oförmögen att ta emot någons kärlek eftersom du inte litar på att du är älskad? Eftersom din teckning aldrig riktigt togs emot. Du förstår väl att din son då inte heller litar? Du förstår väl att din kärlek inte heller kan tas emot? Förstår du vad detta innebär? Jag förstår om du inte vill möta min blick i denna stund. Det smärta för mycket att möta sanningen.

Så vad ska du göra?

Jag kan inte hjälpa dig mer. Du måste bli vuxen nu. Ditt barn står ensam i den verkliga verkligheten och han väntar, hoppfullt, ännu. Din mor står ensam bakom sin ruta. Du står i en hall. Fast det har börjat skymma nu. Han sover redan. Hans skor står där på hyllan. De är levande, skrynkliga, ojämna, unika. De har levt idag. Minns du dina skor för trettio år sedan? Försök minnas dem. Kan du inte? Sätt på dig dem i alla fall. Och i morgon när han vaknar, försök att leva.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Processan med Poeter.se id #41978 innehar upphovsrätten